

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 lipca 2025 r.,

sprawy **M. F.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 1180 /23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu

z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 1152/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zgierzu wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie II K 11/52/21,

I. uznał oskarżonego M. F. za winnego tego, że „w dniu 27 lipca 2021 r. w K. , województwo [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w

ten sposób, że kierując pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki D. o numerze rejestracyjnym [...], znajdował się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a nadto nie zachował należytej ostrożności, nieuważnie obserwując sytuację na drodze przed jego pojazdem i nie zachował odpowiedniego odstępu od wyprzedzanego, poruszającego się przed nim w tym samym kierunku, motoroweru marki R. o numerze rejestracyjnym [...], kierowanego przez M. S., w wyniku czego uderzył w ten pojazd, czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w którym kierująca motorowerem M. S. doznała ciężkich obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok głowy - prawej okolicy ciemieniowo - potylicznej z obecnością krwiaka, złamania kości potylicznej, krwiaka podtwardówkowego w prawej okolicy czołowo – ciemieniowo – skroniowej z miejscowym zniesieniem przymózgowej rezerwy płynowej, obrzękiem tkanki nerwowej mózgu oraz przemieszczeniem struktur pośrodkowych mózgu na lewą stronę, krwiaka podpajęczynówkowego, złamania pierwszego żebra po stronie prawej, złamania prawego wyrostka poprzecznego kręgu Th1, złamania trzonów kręgów Th12, L1 i S2, złamania wyrostków poprzecznych kręgów Th11, L1 i L2 po stronie lewej, stłuczenia mięszu wątroby, wielomiejscowego rozerwania torebki oraz mięszu śledziony, z krwawieniem do jamy otrzewnej, stłuczenia ściany esicy, wielomiejscowego, wieloodłamowego złamania kości miednicy, które to wielomiejscowe i wielonarządowe obrażenia doprowadziły do niewydolności wielonarządowej i ostatecznie śmierci pokrzywdzonej”, tj. czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 6.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

4. na podstawie art. 47 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. nawiązkę w kwocie 20.000 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego małoletniego M. S. w kwocie 20.000 zł,

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 lipca 2021 r., godz. 5.35 do dnia 19 kwietnia 2023 r.,

6. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio zaliczył mu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd orzekł nadto o kosztach.

Apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze zarzucił „rażącą łagodność wymierzonej kary, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary zaledwie 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności zdarzenia, znaczny stopień winy oskarżonego i jego zachowanie po popełnieniu czynu, uzasadniają orzeczenie ww. kary w maksymalnym wymiarze” i wniósł m.in. o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary 12 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od całości orzeczenia obrońca oskarżonego zarzucił:

„1. w związku z art. 438 ust. 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

i. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej apriorycznej, uchybiającej zasadzie obiektywizmu oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, polegającej na:

a. odebraniu przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom Oskarżonego w zakresie, w jakim opisał on przebieg zdarzenia, w tym przede wszystkim zachowanie pokrzywdzonej, wyłącznie z uwagi na ich sprzeczność z zeznaniami świadka, podczas gdy z treści uzasadnienia wprost wynika, że sposób zachowania się pokrzywdzonej można było odtworzyć wyłącznie na podstawie źródeł osobowych w postaci zeznań świadka i wyjaśnień Oskarżonego, zaś przy przyjęciu wersji przebiegu zdarzenia podawanej przez Oskarżonego zachowanie kierującej pojazdem R. byłoby nieprawidłowe, co miałoby istotny wpływ na treść orzeczenia;

b. przyznaniu przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka w zakresie, w jakim opisał on przebieg zdarzenia, w tym przede wszystkim zachowanie pokrzywdzonej na drodze, podczas gdy z treści uzasadnienia wprost wynika, że sposób

zachowania się pokrzywdzonej można było odtworzyć wyłącznie na podstawie źródeł osobowych w postaci zeznań świadka i wyjaśnień Oskarżonego, zaś przy przyjęciu wersji przebiegu zdarzenia podawanej przez Oskarżonego zachowanie kierującej pojazdem R. byłoby nieprawidłowe, co miałoby istotny wpływ na treść orzeczenia, przez co należało uznać, że świadek miał oczywisty interes w podaniu wersji obciążającej Oskarżonego, przez co jego zeznania nie zasługiwały na przydany im walor wiarygodności;

c. błędnej interpretacji źródła dowodowego w postaci opinii biegłych, skutkującej uznaniem, że stwierdzony opinią biegłych bezdech Oskarżonego nie miał istotnego wpływu na zdolności psychoruchowe Oskarżonego, podczas gdy nie wynika to wprost z opinii biegłych, o czym świadczy fragment uzasadnienia, w którym Sąd konstatuje, iż nie sposób wskazać, czy ewentualne objawy bezdechu sennego pogorszyły dodatkowo zdolności psychofizyczne kierującego;

ii. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości zależnych od ww. źródeł dowodowych na niekorzyść Oskarżonego, podczas gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie dały się one usunąć, co zresztą wprost wynika z treści uzasadnienia;

iii. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez:

a. niewskazanie w treści uzasadnienia (pkt 2.1) - poza dowodem w postaci wyjaśnień Oskarżonego - dowodów będących podstawą ustalenia faktów oraz dowodów nieuwzględnionych przy ustaleniu faktów, a także nieprzyporządkowanie ich do faktów uznanych za udowodnione w pkt 1.1. uzasadnienia;

b. nieuzasadnienie, z jakich przyczyn Sąd nie uwzględnił części wyjaśnień Oskarżonego (pkt 2.2.);

c. błędne wskazanie, że przy wymiarze kary wzięto pod uwagę uprzednią karalność Oskarżonego, podczas gdy Oskarżony nie był uprzednio karany (pkt 4);

2. w związku z art. 438 ust. 3 k.p.k. błędy w ustaleniach faktycznych mogące mieć wpływ na treść orzeczenia a polegające na uznaniu, że:

i. zachowanie pokrzywdzonej było prawidłowe, podczas gdy:

a. nie miała ona uprawnień do kierowania prowadzonym przez siebie pojazdem, co nakazywało uznać, że nie posiadała ona wiedzy z zakresu ruchu drogowego i jej powinności jako jego uczestnika;

b. wśród elementów plastiku rozrzuconych na jezdni najdalej leżał kask, co nakazywało uznać, że był on niezapięty, a więc pokrzywdzona wykazywała się lekceważeniem wobec obowiązujących zasad bezpieczeństwa;

c. mąż pokrzywdzonej zeznał, że bała się ona jeździć w momencie pozostawiania innych samochodów na drodze, opinia biegłego sądowego w zakresie rekonstrukcji zdarzenia wykazała, że poruszała się ona pasem awaryjnym, który jest do awaryjnego zatrzymania pojazdu, zaś do zderzenia doszło na pasie po którym jechał Oskarżony, po tym, jak poszkodowana wjechała na niego - bez uprzedniego zasygnalizowania takiego zamiaru - z owego pasa awaryjnego, co nakazywało uznać, że pokrzywdzona wykazywała się lekceważeniem wobec obowiązujących zasad bezpieczeństwa, zaś jej zachowania były nieprzewidywalne i stwarzały zagrożenie na drodze;

ii. zachowanie Oskarżonego było nieprawidłowe, podczas gdy w treści uzasadnienia wprost wskazano, że materiał dowodowy nie był wystarczający do wyliczenia prędkości pojazdu D., przez co nie można wykluczyć, że M. F. bezpośrednio przed wypadkiem poruszał się z prędkością dopuszczalną na tym odcinku drogi, nie przekraczając 70 km/h i taka też prędkość wynika z aplikacji J., sam Oskarżony jest zaś - w przeciwieństwie do pokrzywdzonej - doświadczonym kierowcą (od 1998 roku), a więc z pewnością uniknąłby zderzenia, gdyby tylko miał taką możliwość, którą zniweczyła gwałtowność zachowania pokrzywdzonej;

3. w związku z art. 438 ust. 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary i środka karnego, polegającą na wymierzeniu Oskarżonemu kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy pobudki i sposób działania Oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz sposób jego życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, w tym przede wszystkim fakt, że nie uciekł on z miejsca zdarzenia, wezwał pomoc, poddał się kontroli i od samego początku współpracował z organami, uzasadniały wymierzenie kary niższej”.

Wskazując na powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od inkryminowanego mu czynu,
2. ewentualnie, uznanie oskarżonego za winnego inkryminowanego mu czynu, jednakże przy podzieleniu argumentu co do rażącej niewspółmierności kary,

wymierzenie mu kary łagodniejszej niż aktualnie orzeczona, w dolnych granicach ustawowego jej zagrożenia,

3. z ostrożności procesowej, w razie nie podzielenia argumentacji przemawiającej za wnioskiem wyrażonym w pkt. 1 i uznania, że zebrane dowody nie zezwalają na orzeczenie co do istoty sprawy, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 29 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 1180/23, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości obrońca skazanego i w oparciu o art. 523 § 1 k.p.k. w zw. art. 526 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

„I. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § k.p.k. poprzez

a. nieustosunkowanie się w uzasadnieniu Sądu odwoławczego do zarzutu z pkt I.) iii.) a-c) apelacji obrońcy dotyczącego podniesionego niewskazania w treści uzasadnienia Sądu I instancji (pkt 2.1) - poza dowodem w postaci wyjaśnień Oskarżonego - dowodów będących podstawą ustalenia faktów oraz dowodów nieuwzględnionych przy ustaleniu faktów, a także nieprzyporządkowania ich do faktów uznanych za udowodnione w pkt 1.1. uzasadnienia; nieuzasadnienia, z jakich przyczyn Sąd nie uwzględnił części wyjaśnień Oskarżonego (pkt 2.2.); błędnego wskazania, że przy wymiarze kary wzięto pod uwagę uprzednią karalność Oskarżonego, podczas gdy Oskarżony nie był uprzednio karany (pkt 4);

b. nieprawidłowe rozważenie zarzutu z pkt II) i.) a-c i II) ii.) apelacji obrońcy dotyczącego przyczynienia się pokrzywdzonej do powstania zderzenia oraz jego skutków przez poruszanie się poboczem oraz niezapięcie kasku i uznanie tych kwestii za <<drugorzędne>> dla odpowiedzialności karnej Oskarżonego;

II. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez poczynienie dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd II instancji uznał, że nie jest możliwe odtworzenie zachowania się pokrzywdzonej na drodze, w tym okoliczności, iż nie miała ona zapiętego kasku, a

w konsekwencji niedostrzeżenie korelacji istniejącej pomiędzy tymi okolicznościami a przyczynieniem się pokrzywdzonej do zderzenia i jego skutków”.

Skarżący wniósł o wydanie orzeczenia reformatoryjnego, tj. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- w pkt. 1 - uznanie Oskarżonego za winnego tego, że w dniu 27 lipca 2021 r. w K. , woj. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym marki D. o numerze rejestracyjnym [...] , znajdował się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym wypełnił dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 § 1 k.k. wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności;

- w pkt. 2 - na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

- uchylenie pkt. 4 i 7 skarżonego orzeczenia;

ewentualnie, wydanie orzeczenie kasatoryjnego, tj.:

- uchylenie w całości skarżonego orzeczenia, tj. wyroków obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu jako Sądowi I instancji;

a w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku uchylenie orzeczenia Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi jako drugiej instancji.

W swoich odpowiedziach na kasację pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz prokurator wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi, wbrew stanowisku obrońcy skazanego, nie jest dotknięty rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przed odniesieniem się do zarzutów kasacyjnych zwrócić należy uwagę na dwie kwestie.

Po pierwsze, w toku postępowania kasacyjnego ustalono, że odpis uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, który został doręczony stronom, różni się od oryginału tego dokumentu, znajdującego się w aktach sprawy. Pismem

z dnia 14 maja 2025 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do Sądu Okręgowego w Łodzi o wyjaśnienie przyczyny zaistnienia tego stanu rzeczy. W odpowiedzi, pismem z dnia 30 maja 2025 r., poinformowano Sąd Najwyższy, że dokument doręczony stronom nie jest kompletnym uzasadnieniem, a powodem błędu było zapisanie w systemie elektronicznym niekompletnej wersji uzasadnienia. Warto zauważyć, że w oryginale uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego omówiono zeznania świadka A. J., obszernie zrelacjonowano opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego, a omawiając rozstrzygnięcie o karze, wyraźnie wskazano, iż okoliczność łagodzącą stanowi dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Zważywszy, że przedmiotem kontroli kasacyjnej jest wyrok Sądu odwoławczego, który dysponował oryginałem uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, a w kasacji nie podniesiono żadnych zarzutów związanych z naruszeniem prawa do obrony skazanego w związku z zaistniałą sytuacją, Sąd Najwyższy, uwzględniając treść art. 536 k.p.k. wskazującą na zakres kontroli kasacyjnej, nie mógł badać charakteru zaistniałego uchybienia i jego ewentualnego wpływu na treść wyroku Sądu odwoławczego.

Po drugie, przypomnieć trzeba, że kasacja służy od kończącego postępowanie wyroku sądu odwoławczego, co oznacza, iż – co do zasady – przedmiotem zarzutów mogą być uchybienia, do których doszło w toku postępowania apelacyjnego. Poczynienie tej uwagi było konieczne, ponieważ – jak się wydaje – celem kasacji było w istocie dążenie do ponowienia kontroli instancyjnej, czego ilustracją jest końcowy wniosek skargi, w którym – sprzecznie z art. 537 k.p.k. – skarżący domaga się wydania wyroku reformatoryjnego (zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że skazany jest sprawcą wyłącznie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i wymierzenie mu za to stosownej kary).

Odnosząc się do procedowania przez Sąd Rejonowy, Sąd odwoławczy ocenił je jako prawidłowe, wskazując na jakich dowodach oparł się Sąd pierwszej instancji, a którym odmówił waloru wiarygodności. Oceniając zachowanie skazanego oraz jego wyjaśnienia, za Sądem Rejonowym, wziął pod uwagę najkorzystniejsze dla niego parametry, będące podstawą ustaleń biegłego i najbardziej optymalne wnioski, wynikające z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Opierając się na wersji przedstawionej przez skazanego, uznając że jechał on z dozwoloną prędkością na tym odcinku drogi (nie przekraczającą 70 km/h), a pokrzywdzona wykonała nieprawidłowo manewr wjazdu na jezdnię, podkreślił, iż i tak przy uważnej obserwacji drogi miał możliwość podjęcia manewru obronnego i uniknięcia wypadku – biegły po analizie uszkodzeń obu pojazdów ocenił, że pozostawały one w ułożeniu równoległym do siebie (ustalenie to wykluczyło skośne położenie pojazdów, co odzwierciedlałoby nagły zjazd pokrzywdzonej pod pojazd skazanego, co w ocenie Sądu Najwyższego ma kluczowe znaczenie w perspektywie odpowiedzialności karnej skazanego).

Podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, oprócz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego (gdzie przyjęte przez biegłego parametry, zarówno prędkość z jaką poruszał się skazany, jak i prędkość jaką osiągnęła pokrzywdzona, zostały przyjęte na korzyść M. F., wobec braku możliwości ich dokładnego odwzorowania), były dowody takie jak: dokumentacja medyczna pokrzywdzonej i protokół sekcji zwłok, protokoły oględzin obu pojazdów, szkic z miejsca zdarzenia i dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia, dowody, które odnoszą się do ustalenia stanu trzeźwości M. F. - wydruk badań, świadectwa wzorcowania, sprawozdanie z badań chemicznych i protokoły pobrania krwi.

Sąd nie uchylił się także od wyjaśnienia kwestii prawidłowego założenia kasku przez pokrzywdzoną, podkreślając, iż na obecnym etapie nie można ustalić tej okoliczności, albowiem zakres obrażeń jakich doznała nie był zogniskowany tylko w okolicy głowy, ale były to wielomiejscowe i wielonarządowe obrażenia prowadzące do niewydolności wielonarządowej i ostatecznie śmierci pokrzywdzonej. W ocenie Sądu, akcentowanie kwestii prawidłowości założenia kasku przez pokrzywdzoną w oparciu o zakres obrażeń jakich doznała jest argumentacją nietrafną.

Nie znajdując podstaw do ingerencji w treść stanowiska Sądu Rejonowego, Sąd odwoławczy nie zakwestionował oceny wyjaśnień skazanego dokonanej przez Sąd meriti - skazany przyznał się do faktu zaistnienia wypadku, a jego wyjaśnienia w tym zakresie są zgodne z treścią zeznań świadka A. J. i znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz dowodów w postaci oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacją fotograficzną śladów materialnych

pojazdów oraz ich uszkodzeń. Z kolei wyjaśnienia skazanego o niemożności uniknięcia wypadku pozostały w sprzeczności z wymową śladów zabezpieczonych na miejscu zdarzenia oraz opinią biegłego w zakresie ruchu drogowego.

Sąd Okręgowy za prawidłową przy wymierzę kary uznał także ocenę okoliczności obciążających, jak i łagodzących, którym Sąd Rejonowy nadał właściwą wymowę – okolicznością uwzględnioną na jego korzyść była dotychczasowa niekaralność M. F.. Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu i sprawiedliwy. Sąd szczegółowo wypowiedział się w tej kwestii, rozważając zarzuty podniesione w obu apelacjach, a dotyczące rażącej niewspółmierności tej kary.

Konkludując stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w Łodzi nie dopuścił się rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Dokonana ocena wyroku Sądu Rejonowego przez pryzmat podniesionych w apelacji zarzutów była pełna oraz wnikliwa i czyniła zadość obowiązującym regulacjom. Pamiętać przy tym trzeba, że o naruszeniu przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, albo uczyni to w sposób rażąco sprzeczny ze standardem kontroli odwoławczej, natomiast obraza art. 457 § 3 k.p.k. występuje wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, co w rozważanej sprawie nie miało miejsca.

Oczywiście niezasadny jest także podnoszony w kasacji zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy nie mógł dopuścić się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów skoro nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie ocenił na nowo dowodów i nie czynił własnych ustaleń faktycznych, nie kwestionował też ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Przeciwnie, przedstawiając argumentację przemawiającą za utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy, podzielił i zaakceptował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Odnosząc się do poszczególnych etapów procedowania przez Sąd pierwszej instancji wskazał, iż Sąd ten nie dopuścił się naruszeń, które skutkowałyby koniecznością ingerencji w zaskarżony wyrok.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]